

[Fanger.]

Hvis man ophævede den nuværende zoneinddeling og lod byggeriet foregå frit, når man overholdt byplan og byggevedtægter, ville konkurrencen mellem jordejere føre til, at der uden om byerne ville være jord til udstykning omtrent til den værdi, som den har til landbrug, plus det, som det koster at byggemodne. Lad så private, konsortier og kommuner kappes om at byggemodne og udbyde grundene; jord er der jo nok af.

Derimod kan måske indvendes, at det mest rationelle vil være en massiv bebyggelse indefra og udefter, som vel er grundideen i zoneinddelingen. Men er det ikke rart med åndehuller, beliggende nogenlunde centralt, f. eks. til universitet, arkitektskole, idrætsanlæg, parkeringspladser, udstillingsarealer osv.? Vi trænger altså ikke til flere love, reglementer, zoneinddelinger eller mere administration, men til mere frihed og konkurrence.

Nu foreligger der til behandling i udvalget et lovforslag til ændring af zoneinddelingen, således at der kun bliver tale om en byzone og en landzone. Det er så planen, at der skal være rigeligt med jord i byzonen til byggeri 12-15 år frem i tiden. Hermed kan man måske opnå den konkurrence, som jeg tidligere har omtalt at man ville få ved helt at ophæve zonerne, men herved kan man måske bringe kommunerne i vanskeligheder med deres pligt til at købe arealer, så snart de kommer i byzonen, selv om der måske ikke er brug for dem i de første mange år.

Jeg tror, man skal opgive hele dette lovkompleks, der især ved en fortsat pengeforringelse vil komme til at volde store vanskeligheder. For min skyld måtte man så gerne indføre ekspropriation til boligbyggeri. Nu kan der jo eksproprieres til veje, gader, skoler, lufthavne, parkeringspladser, hospitaler, strandarealer osv. Ekspropriation vil ikke give billigere grunde, for der skal betales fuld erstatning, men kan måske bidrage til en mere planmæssig udnyttelse af arealerne.

Den fg. finansminister (*Ninn-Hansen*): I sin ordførertale fremsatte hr. Ove Hansen nogle bemærkninger om jordlovsafstemningen i 1963, og det forstår jeg for så vidt godt. Det var jo en sag, som både hr. Ove Hansen

og jeg og flere andre her i salen var stærkt optaget af, og jo også en sag, hvor principielle spørgsmål kom stærkt frem til debat, og det kan jo egentlig være udmærket, at spørgsmål af så væsentlig karakter giver anledning til et opgør her i salen og i befolkningen; vi kan jo ikke sige andet, end at jordlovsafstemningen var en frisk lille batalje. Men det er i hvert fald, tror jeg, urigtigt at vende tilbage til den mærkedag, som det jo var på flere måder, hvis det alene skulle få den betydning, at vi hver for sig sætter os fast i de stillinger, vi indtog dengang, og ikke får løst problemet. Det er heller ikke hr. Ove Hansens opfattelse. Det fremgik fuldstændig klart af den tale, hr. Ove Hansen holdt, at han ligesom de tre ordførere fra regeringspartierne har den opfattelse, at spørgsmålene vedrørende planlægningen og jordlovgivningen skal løses.

Jeg skal på baggrund af hr. Ove Hansens meget positive bemærkninger ikke vende tilbage til de drøftelser, vi havde for 6 år siden, eller til det, der er sket i mellemtiden, det ser jeg ikke meget formål med at gøre, men vil blot sige, at jeg er ikke overbevist om, at jordlovsafstemningen havde fået det resultat, den fik, hvis de, der krævede afstemningen, havde haft den opfattelse, at det bare var noget, man skulle sige nej til, og der ikke også fra den side var fremsat synspunkter i retning af, at man skulle have en lovgivning, der løste problemerne. For det var jo tilfældet. Begge parter her i salen havde den opfattelse, at der skulle en lovgivning til, og det blev som også nævnt af hr. Hauch, ikke alene nævnt, men det blev tilkendegivet i skitseform, at man havde en bestemt løsning på problemerne.

Så kan vi selvfølgelig i fællesskab beklage, at der er gået næsten 6 år, inden vi nu når frem til en samlet jord- og planlægningslovgivning. Jeg ser bare ikke noget formål med at fordele skyld og ansvar, idet jeg dog gerne vil sige, at jeg havde for så vidt gerne fremsat det lovforslag, vi behandler i dag, på et tidligere tidspunkt, men hr. Ove Hansen ved jo også fra sin egen tid som medlem af en regering, at spørgsmål af den karakter kræver forberedelse. Den nuværende regering tog fat på spørgsmålet meget hurtigt efter sin tiltræden, og jeg mener heller ikke, man kan sige, at der er forsømt noget i det godt et år, vi har haft denne